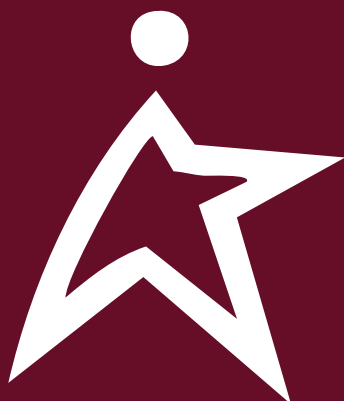

GENÇLİK KOMİTELERİ
YENİ DÖNEM PERSPEKTİFİ
2025

GENÇLİK KOMİTELERİ

genclikkomiteleri.org

✕ gkomiteler2

@ genclikkomiteleri

İÇİNDEKİLER

- 4 Z Kuşaaının Doğumu
- 6 Dünyada ve Türkiyede Gençlik Yıllarımız
- 9 Üniversiteler ve Öğrenciler
- 12 Gençliğin Hareketi
- 14 Gençliğin Hareketinin Devrimci Örgütü

Sabah yine zar zor uyandın. Uykunu alabildiğin söylenemez. Kahvaltı için belki vaktin yok, çünkü geç yatmıştın ve sadece kendine hazırlanma süresi bırakacak şekilde yatağından kalktın. Belki kahvaltılığın yok, bursun erkenden bitmişti ve bu aralar ihtiyaçlarından kısmaya çalışıyorsun. Belki bir kahve yaptın varsa bir lokma bir şeyler attın ağzına. Belki de yıllar boyu parasızlık veya zamansızlık nedeniyle kahvaltı yapmamaya alıştırdın kendini, o yüzden çok kafana takmıyorsun belki aklına bile gelmiyor.

Çıktın evden, bir süre otobüs bekledin. Rahatsızlık gözlerinden okunuyor; sıradaki otobüse binip binemeyeceğini bilmiyorsun. Ve evet, bir tane geldi ve evet sen binemedin. Binenler de belki yarım saat belki bir saat boyunca klostrofobik deneyimler yaşayacak. Belki bu biraz geciktiği için şanslısın. Acıyı erteledin. 10 dakika sonra bir tane daha geldi. Buna kimse binemedi, muhtemelen bir önceki durakta doldu. “Çok mu zor otobüsleri arttırmak? Neden her gün 1 saatimiz bu acıya katlanmaya çalışarak geçiyor. Bu kadar temel bir sorunu çözmek yerine ne yapıyor bu belediye bu kadar?” diye düşünürken geçen gün otobüslerin hangi renk olması gerektiğine dair belediyenin yaptığı ankete katıldığın ve senin seçtiğin rengin kabul edildiği aklına geldi. İşte sıradaki gelen otobüs senin

renginde. Tebessüm etsen de otobüsün içini görünce geçiyor. Bravo, kendi seçtiğin renkteki otobüse ilk defa bineceksin. Ama ayakta, ama sıkışarak, ama terleyerek, ama senin renginde.

Okula vardın, derse girdin. Kafanı derse verebiliyor musun bilmiyorum çünkü hatırlatmak isterim ki kira gününüz yaklaşıyor ve ne sen ne de ev arkadaşların parayı henüz toparlayamadınız. Bunun daha aidatı, faturaları var. Dersi boşver derim, bunlara bir çare bul.

Dersten çıktın, okulun bahçesinde, kafeteryasında arkadaşlarıyla oturdun. Tekrar derse girdin, tekrar çıktın. Dersin kalmadığında okuldan çıkıp çalıştığın kafenin yolunu tuttun. İşte başlıyoruz. Kim bilir bugün neye öfkelenecek, üzülecek, hayret edeceksin. Başladın işe, müşteriler her zamanki gibi talepkar. Sanki kendileri de bir yerlerde çalışmıyormuş gibi davranıyorlar. Sen de müşteri olduğunda benzer tavırlara giriyorsun. Ama patron hep patron. O hep talepkar. Yapılacak iş yoksa bulur, söylenecek bir şeyler arar sonuçta parayı veriyor değil mi? Sen ve iş arkadaşlarının olmasa ne yapacak bu patron 30 masanın olduğu bu kafede? Patronun bunu düşündüğü yok, çalışacak birileri elbet bulunur.

Kafanı kaldırıp sosyal medyaya iki saniye baktın. Adaletsizlik gözünün içine bakıyor. Hakkını arayan gençler zindanlara tıkılıyor, hakkını arayan emekçiler dövülüyor, muhalif olan herkes düşman ilan ediliyor. Kadınlar sokakta, evde, işte öldürülüyor ve katiller elini kolunu sallayarak geziyor. Lgbt+'lara sokaklar, parklar, okullar yasaklanıyor; her gün bir nefret kampanyasının hedefi oluyorlar. Hukuk zengin için kalkan, yoksul için sopa olmuş. Biriken öfke susmakla geçecek gibi değil.

Gün bitti. Yorgunsun, okula gitmene 9 saat var. Eve gidip çok beklemeden uykuya dalmalısın. Ama sevin yarın iş yok. Yarı zamanlı çalışıyorsun, haftada 3 güne anlaştın. Ama bir yandan da kira geliyor tabii, ne derler; paran varsa vaktin yok, vaktin varsa paran yok. E bunu diyenler asgari ücretin kaç lira olduğunu bilmiyorlar belli ki. Veya senin asgari ücretin altında çalıştığını. Senin vaktin varsa paran yok, "az paran" varsa vaktin

yok. Neyse uyu artık. Yarın ders var. Pek uyuyamıyorsun çünkü bu günlerin ne zaman biteceğini, bittiğinde mükafatının ne olacağını bilmiyorsun. Diploman sana hayalindeki kapıları açacak mı? Milyonlarcasını açmadı. Büyük kısmı işsiz, diğer kısmı asgari ücrette, belki bir tık üstüne hayatını çalışarak geçiriyor. Ev, araba almak hayal. Karnın doysa, barınabilecek bir yerin olsa iyi. Belki ayda bir sinemaya, haftada bir bir kafede, restoranda arkadaşlarıyla oturursun. Hepsi bunun için mi? Bunca koşuşturmaca, daha büyük bir koşuşturmaca için hazırlanmaktan mı ibaret?

UYAN

Yalnız değilsin. Rahatsızlık, huzursuzluk, öfke, bunalım, endişe, gelecek kaygısı, yoksulluk gençler arasında tüm dünyada hızla yayılıyor. Kapitalizm tarihinde ilk defa bir önceki kuşaktan daha zor şartlarda, daha kötü koşullarda yaşayan ve çalışan bir nesil yetişiyor. İşte biz o nesiliz. Can çekişen kapitalizmin öfkeli çocukları.

Gelin bizi anlamaya çalışalım. Hangi koşullarda doğduk, hangi politikalarla yetiştik, hayatımızı ve geleceğimizi çalanlar, bizi rezil bir geleceğin kölesi yapmak isteyenler kimler? Ve ne yapmalı?

Z Kuşağının Doğumu

20. yüzyılın ilk yarısı iki büyük dünya savaşına, Rusya ve Çin'de iki büyük devrime, faşizmin yükselişine ve çöküşüne sahne oldu. 20. yüzyılın ikinci yarısına halkın temel geçim araçlarını sağlama misyonu edinmiş onlarca sosyalist devlet kurulmuş halde girildi. Bu devletler, kapitalist ülkelerde bir fren işlevi gördü. Bu ülkelerdeki halk hareketlerinin Rusya ve Çin'de olan devrimlere dönüşmesinden korkan kapitalist ülkeler, halka çeşitli sosyal hakları tanımak zorunda kaldılar. Asgari ücret, 8 saatlik iş günü, iş sağlığı önlemleri, sendikal haklar, zorunlu eğitim, eğitimde ve sağlıkta devlet güvencesi, sosyal konut projeleri, emeklilik sistemleri ve daha pek çok bugün normal kabul ettiğimiz haklar işte 20. yüzyılın büyük sahnesinde devrimcilerin öncülüğünde, işçilerin ve gençlerin mücadelesiyle kazanıldı.

Ancak 70'lerde yavaşça bir dalga gelmeye başladı. 1979'da İngiltere'de Margaret Thatcher'ın ve 1981'de ABD'de Ronald Reagan'ın iktidara gelmesiyle bugün neoliberalizm diye adlandırdığımız bir karşı saldırı harekete geçti. Özelleştirmeler, sendika karşıtı yasalar, kamu harcamalarının kısılması, patronlara vergi indirimleri, şirketleri kontrol eden yasa ve kurumların ortadan kaldırılması, askeri harcamaların arttırılması vb. politikalar hayata geçirildi. IMF ve Dünya Bankası yoluyla gelişmemiş ve gelişmekte olan ülkelere borçları karşılığı acı reçeteler verildi. Bu ülkelerden sosyal harcamaları kısımaları, devlet şirketlerini özelleştirmeleri istendi.

Tabii bunlar sihirli değnekle yapılmaz. Ülkemizde 1980'de yapılan askeri darbeyle işçilerin ve gençlerin örgütleri dağıtıldı, öncüleri idam edildi. Holding patronları bu gelişmeleri "gülme sırası bizde" diyerek ayakta alkışladılar. Askeri hükümetten iktidarı devralan Özal hükümeti ABD'nin ve holdinglerin talep ettiği politikaları hayata geçirmek için daha kolay bir zemin buldu.

90'lar ve 2000'ler, neoliberal politikaların iyice yerleştirildiği yıllardı. Sağlık, eğitim, ulaşım gibi temel sosyal hizmetler piyasalaştırıldı. Sosyal yardımlar, iş güvencesi iyice azaltıldı. Bir yandan da tüm dünyada bu politikalara rıza devşirmek amacıyla çeşitli ideolojik araçlar devreye sokuldu. ABD'de Bill Clinton, İngiltere'de Tony Blair "üçüncü yol" olarak adlandırılan politikaların baş aktörleriydi. Neoliberal ekonomi politikaları ile ezilen kimliklerin mücadelelerini birleştirerek hem işçi sınıfıyla alakalarını kopardılar hem de kimlik mücadelelerinin sistem-düzen karşıtı ruhlarını yok ettiler. Merkez solun ve sosyal demokrasinin bu yeni formu, düzen partilerinin bütünüyle işçilerin, gençlerin karşısında, patronların, zenginlerin saflarında konum almasının işaretiydi.

Aynı zamanda Doğu Avrupa ve Rusya'da, bürokratik yozlaşma ve emperyalist saldırı, sosyalist rejimlerin yıkılmasına neden oldu. Çin Komünist Partisi ne kendi ismini ne ülkenin ismini değiştirmeden kapitalizme geçiş yaptı ve bürokratlarını zengin ederek halkını yoksullaştırdı. Rusya'da oligarklar, ÇKP'de Kapitalist Yolcular galip çıktı. Tüm dünyada kapitalizmin kendini frenlemesini sağlayan bu rejimlerin çöküşü, patronların ve zenginlerin saldırınlığını arttırdı.

Kısa bir dönem ülkemizde de nispi refah dönemi yaşanmış olsa da 2008 yılı, yeni düzenin ilk büyük çatlağını yarattı. 2008'den bu yana düzen kendini restore edemedi, yeni bir yol bulamadı. Biz yeni gençlik kuşağının durumunu yaratan koşullar böyle oluştu. Kapitalist saldırganlık ve onun girdiği kriz, eskinin öldüğü ama yeninin doğmadığı bir dönem: işte bizim gençlik yıllarımız.

Dünya’da ve Türkiye’de Gençlik Yıllarımız

2013 yılındaki büyük Gezi direnişi, ardında önemli deneyimler bıraksa ve Gezi Parkına dokundurtmasa da kabul etmek gerekir ki yenilgiyle sonuçlandı. O yenilginin bir tarafı da gene 2013’te başlayıp 2015’te sona eren çözüm süreciydi. Kürt Hareketi, uzun yıllardır savaşıarak edindiği gücün sonucu devleti masaya oturtmuş, ama sonucunda anlaşma sağlanamamış ve savaş dönemi tekrar başlamıştır. 2016’daki başarısız darbe girişimi ile de AKP iktidarı toplum üzerindeki hakimiyetini güçlendirmiş ve süregelen bir Olağan Üstü Hal rejimi yaratmıştır. Bu rejimi 2018’de devreye giren yeni anayasa ve yeni sistem ile yasalaştırmıştır.

Ama gene o yıldan bu yana ekonominin sürekli kötüye gidişi AKP’nin toplumsal meşruiyetini zedeledi. Havuç azaldıkça sopa arttırıldı. Ama o günden bugüne toplumsal muhalefetin hiçbir kanadı, işçilerin ve gençlerin gerçek sorunları etrafında güçlü bir siyaset öremediler. AKP holdingci güçlerin hizmetinde sopa rejimini sürdürmeye devam edebildi.

19 Mart’ta Ekrem İmamoğlu’nun gözaltına alınmasıyla başlayan süreç, İmamoğlu’nun seçilme hakkına olduğundan daha fazla halkın seçme hakkına yapılmış bir saldırıydı. Ve gençlik bu saldırıyı gayet iyi anladı, en temel yurttaşlık hakkına yönelik saldırıyı püskürtmek ve bunun da ötesindeki tüm hak ve özlemlerini istemek için sokaklara döküldü. Yeni kuşağın apolitik olduğuna dair yapılan tüm analizler tarihin çöplüğünü boyladı. Gezi’den sonra bir kez daha gençler inisiyatifi eline aldı.

Bu eylemliliklerin böylesi cesaretle seyretmesinde iki olgunun büyük önemi var. Birincisi ve en önemlisi, kuşkusuz ki İstanbul Üniversitesi öğrencilerinin yürümelerini engelleyen polis barikatlarını yıkıp geçmesidir.

GENÇLİK KOMİTELERİ

O barikatların aşılması, tüm gençliği cesaretlendirdi. Aynı günün gecesi ODTÜ öğrencilerinin okuldan çıkıp Kızılay'a yürürken Söğütözü'nde polislerce durdurulması ve o gün orada saatler süren direnişleri; İstanbul'da yaratılan kıvılcımı Ankara'da ateşe dönüştürdü.

Sonrası hepimizin malumu, bayrama kadar her gün direniş günüydü. Üniversitelerde ve sokaklarda gençlik, fiilen çoktan yok edilmiş yurttaşlık haklarının son çivisini, seçme haklarını ellerinden alan iktidara dur dedi.

Eylemlerde her şey güllük gülistanlık değildi. Bu eylemlerdeki eğilimleri tespit etmek gerekir. Birincisi, kuşkusuz CHP yönetimidir. Gençliğin kraltanımsızlığı, CHP'yi sokak eylemliliklerine mecbur bıraktı. Ama bu eylemleri pasifize etmek, dağıtmak için büyük çaba sarf ettiler. Her anda eylemleri bitirmeye çalıştılar. Kendilerini savunan öğrencileri, Taksim'e çıkmak isteyenleri provokatör ilan ettiler.

İkinci bir eğilim, faşist gruplardır. Bunlar kitlelerin talepleriyle alakasız, sağ popülist; Kürt, mülteci ve solcu düşmanı bir dili eylemlere yaymaya çalışarak polise karşı savunmasızlığı örgütlemeye çabaladılar. Bu faşist gruplar sayıca azdır ve eylemlere katılan, geri eğilimleri olan insanlarla karıştırılmamalıdır. Bir yerden sonra bu eylemlerin "faşistlerin" eylemleri olduğunu ilan edenler analizlerini evlerinden yapadursunlar, faşistlerin hedeflerini neredeyse hiçbir yerde gerçekleştiremediklerini görüyoruz ve bu gruplara karşı dikkati elden bırakmadan mücadele etmeyi elzem sayıyoruz.

Üçüncü ana eğilim ise hakim sosyalist soldur. Üniversitelerin topluluklarında belli konumlar tutmuş, seçimleri ana odakları bellemiş bu sol; kitlenin her anında gerisinde kalmış ve eylemleri kendi propaganda faaliyetlerinin bir aracı olarak kullanmaya çalışmışlardır. Eylem komiteleri büyük oranda bunlardan oluşmuş ve çeşitli yerlerde kitlelerin öfkesini edinerek kendileri dışında tüm sola karşı beslenen öfkeyi harmanlamışlardır. Tarihsel olarak isyan anlarında devrimciliği karşısına alarak reformizmi, düzenin restorasyonunu kendilerine görev edinen bu eğilim, eylemlilik-

lerin pratik olarak çağrıcılığını yaptıkları için en zararlı olanıdır. Öyle ki yaptıkları eylem çağrısını dakikalar kala iptal ederek Cevahir’de kitleyi yalnız bırakan da yine bu eğilimdir.

Bu üç eğilim dışındaki tek eğilim ise “toprakta karınca, suda balık, havada kuş kadar çok; korkak, cesur, cahil, hakim ve çocuk; ve kahreden ve yaratan” büyük kitlenin eğilimidir. Ama bu kitle örgütsüzdür ve bu kitleyle solun hiçbir bağı yoktur. Sözleri dinlenmez, yapılan forumlarda bile onlara söz hakkı çok sonra gelir. Eylem takip ederler, kim çağırırsa oraya giderler. İşleri budur: kim çağırırsa oraya gitmek. Bütün hayatları böyle geçmiştir. Oku dendiğinde okumuş, çalış dendiğinde çalışmış, evlen dendiğinde evlenecektir onlar. Onlar... Sağcının gözünde hadsiz; solcunun gözünde talepleri doğru ama akli yanlış, cahil. Karar veremez, söz söyleyemez, yönetilmeye muhtaç. Güdecek bir çoban lazım bunlara, işte biz ona adayız... derler.

Biz değiliz. Bizim aday olduğumuz tek şey bu muazzam kitleyi birbirine bağlamak, kol kola girmesini sağlamak. Onları örgütleyip karar almalarını, bütün komiteleri, konseyleri, meclisleri ele geçirmelerini sağlamak. Biz buna adayız. Erdoğan’a hayır deme cesaretini gösterenlerin; CHP’ye, faşistlere, seçimci sola da “hayır” diyebilmelerini sağlayıp bu hayırın altını doldurmak, daha kudretlisini kurmalarını sağlamak. Adaylığımız bu işedir. Aşağıdan yukarıya örgütlenmiş, yukarıdan aşağıya disiplinli, ağayı paşayı tanımayan bir gençlik örgütü yaratmak. Biz, buna adayız.

İnisiyatif alanın önünü açan ama yoldaşını ezene kapıları kapatan, organize edenin organizasyonuna uyan ama büyüklenmeye, böbürlenmeye, şeflere katlanamayan bir gençlik örgütünün inşası. İşte gençliğin hissiyatı budur. Ve örgüt de bu hissiyata uygun şekillenmelidir. Biz buna adayız.

Yıllardır halkın tüm emeğine, zamanına, birikimlerine ve haklarına çöken iktidara karşı halkın isyanı kaçınılmazdı ve o gün geldi. İnsanlar ellerindeki ender son haklardan olan seçme haklarını da kaybetmeyi göze alamadılar. Ancak kitlelerin talebi seçme hakkından da ötedir. Öğrenciler üç kuruş bursla yaşamak, ne işe yarayacağı belli olmayan bir diploma

İlkazanmak için bir yandan barlarda, kafelerde beş kuruşa saatlerce çalışmak istemiyorlar. Fikrini ifade ettiği için gözaltına alınmamak, eylemlere katıldığı için tutuklanmamak istiyorlar. Bu ülkeye dair hiçbir yerde söz hakları olmamasını kaldıramıyor ve ayağa kalkıyorlar. Biz bu cesarete cesaretimizi katmaya adayız.

Üniversiteler ve Öğrenciler

Üniversite, 50 sene önceden farklı bir anlama tekabül ediyor. Geçmişte gençlerin çok küçük bir kısmı üniversite okuyabiliyordu. Ve bu öğrenciler, üniversiteyi bir sınıf atlama/refaha ulaşma aracı olarak kullanabiliyorlardı. Sömürü ilişkilerinin dışında olmasının yanında yüksek eğitim alan öğrenciler “küçük burjuva aydın” profile sahipti. Toplumu temsil etmenin sorumluluğunu üzerlerine alıyorlardı.

Gençlik net çizgilerle ayrılıyordu. Bir tarafta küçük burjuva aydın profilli öğrenci gençlik varken, öbür tarafta işçi gençlik ve köylü gençlik vardı. Bunlar ise gençliğin verdiği dinamizm dışında kendi sınıflarındaki profilden ayrılmıyorlardı.

Ancak bugün durum başka. 1980’de 19 olan üniversite sayısı, 2000’li yıllara kadar yavaş yavaş artarak 2005’te 77’ye çıktı. Bugün ise bu sayı 209. Özellikle AKP döneminde yaşanan bu hızlı değişim, neredeyse gençliğin tümünü üniversite kapısından içeri soktu. Köylülüğün de hatırı sayılır bir varlığı kalmamasıyla geçmişte üçe bölünen gençlik, artık kaynaşmış bir kitledir.

Üniversitelerin yaygınlaştırılmasındaki temel amaç ikilidir: birincisi, bu bir artık nüfus yönetim politikasıdır. Yeterince istihdam yaratamayan kapitalist sınıf, geçmiş şartlarda zorunlu eğitimden hemen sonra işçileşecek

gençleri üniversitelerde oyalamak istediler. İkinci amaç da bununla ilişkilidir; ülkenin az gelişmiş şehirlerindeki yerel ekonomileri canlandırmak için buralara öğrenci göçü sağlanmak istendi. Üniversite diploması haysal satılan öğrencilerin ailelerinin birikimlerine çöküldü. Yetmediği yerde öğrenciler geçimlerini çalışarak sağlamak zorunda kaldılar ve bu öğrenci profili her geçen yıl katlanarak arttı.

Artık gençlik gene üçe bölünebilir ama bu bölünme pek bir anlam ifade etmez: öğrenimini devam ettirmek için çalışmak zorunda kalanlar, öğrenimini devam ettirmek ama çalışmamak için tokluğundan, ısınmasından, eğlencesinden vazgeçenler ve ailesi, kendisi için büyük fedakarlıklar yapan öğrenciler. Bunun dışında kalan öğrenciler, zenginler bu toplumda ne kadar istisnaysa o kadar istisnadırlar.

Sözün özünde iki önermemiz var:

- 1-) Öğrenci gençlik, bugün gençliğin kendisinden başka bir anlam ifade etmez.
- 2-) Gençlik, az veya çok proletaryanın gençliğidir. Ya işçileşmiş ya da işçiliğe hazırlanıyordur.

Gençliğin sınıf karakteri bu bakımdan birleşmiştir ancak yine de sınıfın neresinde oldukları/olacakları, onların karakterlerini şekillendiriyor ve tepkilerini belirliyor. Üniversitelerin büyük çoğunluğunu oluşturan yeni üniversitelerin öğrencileri mezun olduklarında okudukları bölümle ilişkisiz, düşük maaşlı ve güvencesiz işlerde çalışacaklar. Aile birikimlerine çökülmüş, kendileri de KYK yoluyla borçlandırılmış bu gençler, hayatlarına verdikleri bir çeşit aradan sonra üniversitenin vaadettiğinin tersine prestijsiz işlerde çalışacaklar. Bu onların, klasik işçi sınıfının üniversite okumamış genç katmanlarıyla benzer tavırlar almalarını sağlıyor. Okudukları üniversitelerin taşrada ne tarihi ne de mücadele tarihi olan, AKP'nin hakimiyetinde kurulan ve yerel holdinglerin güdümünde olması bu gençlerin bağımsız hareketler yaratma kabiliyetlerini kısıtlıyor.

Diğer grup ise, eski öğrenci hareketleriyle benzer refleksleri olan öğren-

cilerdir. Prestijli devlet üniversiteleri ve bir kısım vakıf üniversitesindeki öğrenciler, 19 Mart dahil tüm gençlik hareketlerinin başını çekiyorlar. Bunun nedenleri var. ODTÜ, Boğaziçi, Hacettepe, Ankara Üniversitesi, tarihsel olarak yüksek mücadele geleneklerine ve deneyimlere sahiptirler ve bu zincir ne kadar uğraşsalar da kırılmıyor.

Vakıf üniversitelerinde hareketin seyrinin yüksek olması da önemli bir noktadır. Buralarda mücadele geleneklerinin olmayışı bir dezavantaj olsa da yine aynı nedenle bu üniversitelerde devletin ve akademi yönetiminin geliştirdiği karşı saldırı geleneği de gelişmemiştir. Devletin üniversite hareketlerine karşı yarattığı başlıca araç olan ülkücü faşist çeteler, bu okullarda yoktur ve öğrencileri korkutacak, sindirecek saldırı pratikleri var olamamıştır.

Başka bir nokta da şudur: yönetimleri devletten görece özerk ve piyasaya daha entegre olan vakıf üniversiteleri, prestijlerinin korunmasına büyük önem gösterirler. Hiçbir devlet üniversitesinde yetmeyecek mücadele pratikleri, vakıf üniversitelerinde taleplerin hızlıca kabul edilmesiyle sonuçlanabilir.

Bu nispeten mücadeleyi rahatlatan koşullar, yurttaşlıktan kovulmuş, işçiliğe hazırlanan, gelecek kaygısı duyan ve güvencesiz hisseden vakıf üniversitesi öğrencilerinin mücadele etme kararlılıklarını yükseltiyor ve harekete geçiriyor.

Özgür, güvenli ve refah içinde bir yaşama hasret gençler, farklı profilleri ve farklı taktikleriyle tek bir toplumsal gruba oluşturmuştur. Ancak mücadelenin önündeki üniversitelerin, aynı imkanlara sahip olmayan ve ülkenin her yerine yayılmış üniversitelere özgürlük ve eşitlik mücadelesinde öncülük edecek sorumluluğu almaları gerekir. Bu da sadece kendi üniversitesindeki hareketi önemseyen alancılığı geride bırakmayı gerektirir. Hareketli üniversiteler, hareketsiz üniversiteleri harekete geçirmeli, bunun için de fiili, meşru, militan mücadele çizgisinde kurulacak bağımsız, birleşik, kitlesel bir gençlik hareketini yaratmak için acilen işe koyulmalıdır.

Gençliğin Hareketi

Gençlerin eylemine, sözüne, taleplerine yine gençler karar verir. YÖK'e bağlı Öğrenci Temsilcileri Konseyi (ÖTK)'ni meşrulaştırıp bunları hareketin merkezine konumlamayı isteyenler, öğrencilerin kendilerini seçmesini ve sonrasına karışmamalarını istiyorlar. Kendi örgütlülüklerini yasal bir zemine kavuşturup hareketi bürokratikleştirmek istiyorlar.

ÖTK'ler, ülkemizin meclisi TBMM gibi seçimle iş başına gelen ama onun dışında hiçbir şekilde halka hesap verme sorumluluğu bulunmayan, gençlerin söz, yetki, karar haklarını kendi üzerine alan yapılardır. Devrimciler bu tarz yapılara, bunları teşhir etmek için girerler, bunları devrimci tarzda suistimal etmeye çalışırlar, fazlası değil.

Devrim ve devrimcilik meclislerden örgütlenir. Önerimiz de fikrimiz de tüm yetkiyi üzerinde toplayan bölüm, fakülte, üniversite meclisleridir. Her öğrencinin dahil olduğu bölüm meclisleri, fakülte meclisine kendi kararlarını aktaracak dönemlik temsilciler gönderir. Beğenmezse yine meclis olarak geri çağırır, hesap sorar, başkasını görevlendirir. Fakülte meclisi de yine üniversite meclisine aynı şekilde temsilciler gönderir. Bu meclislerin kendi çalışma komisyonları olur, işler üretirler, kendi yetki alanlarındaki sorunlarla ilgilenir, bunları çözüme kavuşturmak için mücadele yöntemleri yaratırlar.

Önerdiğimiz meclislerin ÖTK'lerden farkı yalnızca biçimsel unsurlarla sınırlı değildir. Esas mesele, bu yapıların nasıl bir siyaseti ve kimin siyasetini temsil ettiğidir. Örgütlenmiş bir ÖTK'nin 19 Mart gibi anlarda öğrenci mobilizasyonu için faydası olsa da dönem içinde dar grupların katıldığı, geniş öğrenci kesimlerinin uzağında kalan bu yapılar temsiliyet sağlamaktan çok uzak. Böyle durumlarda ÖTK'ler, reformist solun kendisini meşrulaştırmak ve öğrenci hareketine kendi siyasi hattını dayatmak dışında bir misyona sahip değil. Önerdiğimiz meclisler dar grupların kur-

duğu küçük iktidar alanlarını tanımaz. Meşruiyetini YÖK mevzuatından değil, öğrencilerin kolektif iradesinden alır. Her öğrenciye sadece izleyici değil, mücadeleyi yeniden üretici bir özne olma imkânı sunar.

Bu tarz meclisler, her dönem yaratılamazlar. Çünkü üniversitede dar bir grup tarafından yine dar bir grubun katıldığı meclislerin yalnızca adı meclistir. Meclisin meselesi, üniversitede hakim olmasıdır. 19 Mart eylemliliklerinden beri böyle bir potansiyel oluştu ve hatta geç bile kalındı.

Önerimiz böyle bir potansiyelin devam ettiği her yerde meclislerin hızlıca kurulması ve yeni döneme güçlü girmeleridir. Ancak böyle bir potansiyelin olmadığı yerlerde, meclisin işlevini üstlenecek, topluluk bayraklarının geri çekilip hareketin ve üniversitenin bayrağını yukarı kaldıracak alan faaliyetlerinin yaratılması ve tüm toplulukların buralara katkı sağlamalarıdır.

Meclislerin işlevini üstlenecek ve meclisler yaratacak bağımsız bir gençlik hareketinin yaratılması ise öncelikli görevdir. Devrimcilerin garantör olacağı ve bayraklarını geri çekeceği, kendi gündemlerini dayatmadan gençliğin hem özgün hem siyasal taleplerinin bayrağını yukarı kaldıracakları, yaygın, kitlesel, esnek örgütlenen bir iletişim, dayanışma, mücadele ağına acil ihtiyacımız var. 19 Mart Eylemlerinden geriye bir şey bırakacak, isyanın zeminine ayaklarını basan, hareketin organizasyonuna ihtiyacımız var.

Tüm okullarda yerelin sorunlarına karşı birbiriyle hızlı iletişim kurabilen ve dayanışma olanakları yaratan böylesine bir hareket, aynı zamanda ve belki aslolarak ülkenin bulunduğu hal hakkında gençliği temsilen söz söyleyen, hareket eden bir yapı da olmalıdır. Hem fiili, meşru, militan ve kitlesel mücadeleyi çizgisi belirleyen devrimcileri, hem de üniversitelerde inisiyatifi güçlü bağımsız öğrencileri yan yana getirecek böylesi bir yapı, 19 Mart eylemlerine ve yanı sıra Türkiye gençlik hareketine bir aşama atlatacaktır.

Gençlerin tekrar kendisini örgütlü bir şekilde savunabilen, haklarını arayabilen, sözünü söyleyebilen bir tarafa dönüşebilmesi için militan bir kitleselliği arayanların yan yana gelmeye ihtiyacı var. Kitle kuyrukçularının ve militanlık yarışındaki dar grupların mahkum edilmesi gerekiyor. Bu mahkumiyet yalnızca böylesi bir iletişim, dayanışma, mücadele ağının inşasıyla mümkündür.

Nerede olursa olsun liselerden meslek yüksek okullarına, lisans ve lisansüstü öğrencilerine birbirimizin ihtiyaçlarından, olanaksızlıklarından, uğradığı baskıdan, ayrımdan anbean haberi olacak bir yoldaşlığı örmek için gençliğin iletişim, dayanışma ve mücadele ağını birlikte konuşarak, tartışarak kurmayı ortak amacımız olarak görüyoruz. Deneyimlerimize bilimsel, felsefi, sanatsal değerler katarak ilerlemeye özen göstermeliyiz. Türkiye gençliği tarihin yönünü değiştirecek kudrete de bilgiye de sahiptir. Mesele bu kudreti, geleceği emekçilerin, yok sayılanların lehine çevirecek yönde örgütlemektir.

Tarihi yeniden yazmıyoruz ya da yeni bir hakikat icat etmiyoruz. Tarihsel hakikati, yani geleceksiz bırakılan milyonların mücadelesini kaldığı yerden ama güncel duruma uygun biçimde ileri taşımamız.

Gençliğin Hareketinin Devrimci Örgütü

Kapitalist düzen bugün savaştan, yoksulluktan, baskıdan başka bir şey vaat etmiyor. Erdoğan ve onun toplumsal meşruiyetten yoksun iktidarı, bu vaatleri sayesinde holdinglerden büyük teveccüh görüyordu ancak artık bu teveccüh de eski şenliğinde değil. Gençliğin en yakın özlemi, Erdoğan iktidarının yıkıldığını görmektir ve devrimci gençlik örgütünün bu yıkıma katkı sunmaktan buna öncülük etmeye kadar gücü oranında her sorumluluğa hazır olması gerekir. Gençliğin düşmanı Erdoğan'dır ve

ondan kurtulmak, Türkiyeli gençlerin biricik arzusudur.

Erdoğan'dan kurtulurken, yeni ve devrimci olanın propagandasını yapmak ve mücadelesini yaratmak bugünün görevidir. Bu görev Erdoğan sonrasına ertelenemez. MESEMLerde öldürülen liseliler, işsizlik korkusuyla ve gerçeğiyle yüzleşen üniversiteliler, işçiliğin özgürlük düşmanı doğasıyla karşı karşıya kalan yeni mezun gençler, yeni, modern, eşit ve özgür bir dünyanın hayalini bile kuramıyorlar. Yalnızca bu berbat nizamın içinde kıvranıyorlar. Devrimci gençlik örgütü, bugünden başta üniversiteler olmak üzere gençliğin bulunduğu her alanda patronlara ve bürokratlara karşı mücadele edip kazanılacağını göstererek gençlere “biz yaşayacağız, rezil bir geleceğin kölesi olmayacağız, bu düzeni yıkacağız ve yenisini kuracağız” dedirtmelidir.

Gençliğin, gençliğin hareketlerinin ve hareketlerin devrimci örgütünün bugünkü ikili görevi işte budur: Erdoğan'ı tahtından ederken, o tahtı oturulamayacak hale getirmek, o tahtı paramparça etmek.

O taht ülkenin her yerine yayılmış kapitalist ilişkiler ağıdır. Koç'un merkezini tuttuğu holdinglerin hakim güç olduğu bu ağa, milletvekilleri, rektörler, iktidar veya muhalefet farketmeksizin yerel belediye başkanları, parti il, ilçe başkanları, polisler, savcılar, hakimler, müfettişler, bakanlar, taşeronlar gibi bu ülkenin kaymağını yiyen, çalışanların yarattığı değere, değer üretmeden el koyan herkes bu ağa dahildir. Bu ağın parçalanması, bu ağın her yerine yeterince güçlü vurmaktan geçer.

Bizim Barınamıyoruz, Filistin İçin Bin Genç, KYK Borçluları gibi hareketlerimiz, bu ağda gedikler açmak için kurulmuş hareketlerdi. Barınamıyoruz Hareketi, öğrencilerin barınmasını karşılamayan, barınma temel hakkını piyasanın, paranın konusu haline getiren, buralardan zenginlikler üreten kimseleri ve faaliyetleri teşhir eden bir hareketti. Gençliğe otellerin ne paralar kazandığını, onbinlerce boş konutun var olduğunu, bakanların, belediye başkanlarının buralardan sağladığı çıkarları gösterdi.

Filistin İçin Bin Genç, iktidarın ve patronların ikiyüzlülüğünü, İsrail ile yapılan ticareti teşhir ederek gösterdi. Hangi şirketlerin, hangi vekillerin, başkanların bu ticareti yaptıklarını ve desteklediklerini gösterdi. Bu teşhiri yaptıkları için tutuklanan arkadaşlarımız, hakimlerin, savcılarının ve hukukun kimin çıkarına olduğunu gösterdi. Gizlice devam etseler de resmi olarak ticareti kestirmeyi başardık.

KYK Borçluları Hareketi de o dönem borçların silinmesini sağladı. Kılıçdaroğlu o kazanımı kendine yazmak istese de meseleyi Türkiye'nin gündemine sokan bu kampanyadır. Borçlu öğrencileri yanyana getiren, onların taleplerini ve sözlerini birleştiren, birlikte hareket etmelerini sağlayan KYK Borçluları Hareketidir.

Ama bu hareketler yolu devrimciliğe açamadılar. Başka bir düzen tahayyül ettiremediler. Bu, bu hareketlerin eksikliği değil devrimci örgüt yokluğunun sonucudur.

Devrimcilik uzun yıllardır bir yenilgi döneminden geçiyor. Bu hem ülkemiz hem de dünya için böyledir. Kurtuluşu düzenin dışında arayan ve kitleleri bağımsız bir çizgide örgütleyen devrimci arayışlar daraldıkça daraldı. Bunlardan bazıları cemaatçiliğe kayarak kendi içlerine kapandılar, küçük tarikatlarında vicdanlarını akladılar. Bazıları reformizme kaydı ve yeni arayışları onları dünyanın çok eski alışkanlığına, devletli düzende kendi yolunu bulmaya itti.

İşçi sınıfını, tarihsel özlemleri doğrultusunda mücadeleye sevk etmek, gençliğin mücadelesini bu mücadelenin barutu kılmaya çalışmak bazıları için eski bir hayalden, büyük kısmı içinse hep söylenen ama bir türlü çok daha önemli (!) meseleler yüzünden hayata geçirilemeyen bir hedeften ibaret. Bizim içinse bu ne hayal ne de hedeftir. Bizim için bu bugünün asıl uğraşısıdır ve devrimci örgüt, bu uğraşının devrimciliği pekiştirmesini, bütün toplumsal alanlara yayılmasını sağlamak görevi görür.

Bugün devrimci gençlik örgütü yoktur. Öyle olduğunu söyleyenler ya-

lan söylüyorlar, daha kötüsü kendilerini kandırıyorlar. Biz onu kurmanın sorumluluğunu alıyoruz. Bunun bir zorunluluk olduğunu söylüyoruz. Halka halka yayılacak, iç dayanışması güçlü, hareketleri yöneten ve yönlendiren, müdahale eden, disiplinli, bütün üniversitelerde kökleşecek bir devrimci gençlik örgütü, gençleri tekrar umutlandıracak, farklı bir düzen tahayyül ettirecek yegâne yapıdır.

Üniversite meclislerinin kurulmasına öncülük edecek ve bu meclislerde tabiri caizse bir hizip gibi çalışarak meclisleri devrimci bir tarzda günbegün yeniden üretip devrimciliği örgütlemeye çalışacak bir yapı hedefliyoruz. Bir önceki başlıkta bahsettiğimiz gençliğin hareketinin o anki formu, yapısı neyse, o yapı içindeki kısa vadeli günlük mücadelelerin üretilmesine katkı koyan, ama onu orada bırakmadan bütün bir düzeni tartıştırdığı düzene karşı mücadeleyi büyütecek, kapitalist iktidarlara karşı mücadeleyi “kapitalist iktidar”a karşı mücadeleye dönüştürecek, o zeminlerden devrimci kadrolar çıkarıp tüm ülkeye yayılacak bir yapıdan söz ediyoruz. Alan faaliyetlerindeki hatalı eğilimleri düzeltecek, zararlı kimselere göz açtırmayacak, bu faaliyetlerin güvenliğini sağlayıp garantörü olacak bir yapının yaratılmasını amaçlıyoruz.

Aşağıdan yukarıya rahatça tartışıp karar alan, ama kararları yukarıdan aşağıya fire vermeden uygulayan demokratik merkezîyetçi yapı tarihin bize gösterdiği temel devrimci tarzdır. Böyle bir yapı hedefliyoruz.

Bunu iddia etmesi kolay ama yapması zordur. Ama iddiamız “biz artık devrimci örgütüz, hak yol bizimkisi” değil. İddiamız “bu örgütü tek başımıza kuruyoruz” da değil. Biz devrimci gençlik örgütünün ihtiyacını görüyor ve bu ihtiyacı gören herkesle beraber böyle bir teşkilatı yaratmak istiyoruz. Biz devrimi yapacak bir devrimci örgüt istiyoruz ve bunun yaratımını devrime kadar bitmeyecek bir görevdir. Bu göreve talibiz.

Yıllardır halkın tüm emeğine, zamanına, birikimlerine ve haklarına çöken iktidara karşı halkın isyanı kaçınılmazdı ve o gün geldi. İnsanlar ellerindeki ender son haklardan olan seçme haklarını da kaybetmeyi göze alamadılar. Ancak kitlelerin talebi seçme hakkından da ötedir. Öğrenciler üç kuruş bursla yaşamak, ne işe yarayacağı belli olmayan bir diploma kazanmak için bir yandan barlarda, kafelerde beş kuruşa saatlerce çalışmak istemiyorlar. Fikrini ifade ettiği için gözaltına alınmamak, eylemlere katıldığı için tutuklanmamak istiyorlar. Bu ülkeye dair hiçbir yerde söz hakları olmamasını kaldıramıyor ve ayağa kalkıyorlar.

Biz bu cesarete cesaretimizi katmaya adayız.

GENÇLİK KOMİTELERİ

genclikkomiteleri.org

✕ gkomiteler2
© genclikkomiteleri